

## II

(Sdělení)

## SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

## EVROPSKÁ KOMISE

## SDĚLENÍ KOMISE

## Peněžité sankce v řízeních o nesplnění povinnosti

(2023/C 2/01)

## 1. ÚVOD – ROZVOJ PŘIMĚŘENÉHO A ODRAZUJÍCÍHO PŘÍSTUPU

Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) stanoví, že když Komise předloží Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) věc členského státu, který nesplnil povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv, může Soudnímu dvoru navrhnout, aby danému členskému státu uložil peněžité sankce ve dvou situacích:

- pokud členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z dřívějšího rozsudku Soudního dvora Evropské unie konstatujícího porušení práva Unie (čl. 260 odst. 2 SFEU) <sup>(1)</sup>,
- pokud členský stát nesplnil povinnost sdělit opatření provádějící směrnici přijatou legislativním postupem (čl. 260 odst. 3 SFEU).

V obou případech se může sankce uložená Soudním dvorem skládat z paušální částky v důsledku pokračování v porušování práva až do vyhlášení rozsudku nebo do plného souladu, pokud jej bylo dosaženo dříve, a denní sazby penále, jež má motivovat daný členský stát k tomu, aby toto porušování práva ukončil co nejdříve po vynesení rozsudku. Komise navrhuje Soudnímu dvoru částky peněžitých sankcí, ale Soudnímu dvoru přísluší, aby při výkonu své posuzovací pravomoci <sup>(2)</sup> stanovil částky, které považuje za přiměřené okolnostem a úměrné zjištěnému porušení práva i platební schopnosti dotyčného členského státu <sup>(3)</sup>.

Možnost, aby Soudní dvůr ukládal členským státům peněžité sankce a aby Komise mohla o uložení těchto sankcí žádat, pochází z Maastrichtské smlouvy z roku 1992. S cílem zajistit transparentnost a rovné zacházení zveřejnila Komise od roku 1996 řadu sdělení a poznámek stanovujících její politiku a metodiku, kterou pro výpočet peněžitých sankcí používá <sup>(4)</sup>.

<sup>(1)</sup> Nebo pokud členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z rozsudku konstatujícího porušení rozhodnutí o státní podpoře podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

<sup>(2)</sup> Tato posuzovací pravomoc je omezena v případech podle čl. 260 odst. 3 SFEU, kdy Soudní dvůr nemůže překročit částku stanovenou Komisí.

<sup>(3)</sup> Viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 2005, Komise v. Francie, C-304/02, EU:C:2005:444, bod 103; ze dne 14. března 2006, Komise v. Francie, C-177/04, EU:C:2006:173, bod 61, a ze dne 10. ledna 2008, Komise v. Portugalsko, C-70/06, EU:C:2008:3, bod 38.

<sup>(4)</sup> Viz příloha II „Seznam předchozích sdělení o peněžitých sankcích“.

Toto sdělení přezkoumává všechna sdělení Komise o peněžitých sankcích přijatá v letech 1996 až 2021 (seznam viz příloha II). Nahrazuje a přebírá jejich obsah a v případě potřeby je aktualizuje s ohledem na nejnovější judikaturu Soudního dvora. Je tomu tak zejména v případě odstranění veškerých odkazů na institucionální váhu dotčeného členského státu při výpočtu peněžitých sankcí, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru (viz oddíl 3.4).

Toto sdělení se vztahuje rovněž na Smlouvu o Euratomu v rozsahu, v jakém její článek 106a stanoví použitelnost článku 260 SFEU na záležitosti, na něž se vztahuje uvedená smlouva.

## 2. OBECNÉ ZÁSADY

I když konečné rozhodnutí o uložení sankcí stanovených v článku 260 SFEU přísluší Soudnímu dvoru, Komise hraje ústřední úlohu, neboť věc předkládá Soudnímu dvoru s návrhem na výši peněžitých sankcí. V zájmu transparentnosti a rovného zacházení Komise důsledně zveřejňuje kritéria, která při navrhování peněžitých sankcí používá.

Podle názoru Komise by peněžité sankce měly být ukládány na základě těchto tři zásadních kritérií <sup>(5)</sup>:

- závažnosti porušení práva,
- doby trvání tohoto porušování,
- nutnosti zajistit, aby samotná peněžitá sankce odrazovala od dalšího porušování práva.

K zajištění účinnosti sankcí je důležité stanovit částky, které jsou dostatečně vysoké, aby měly odrazující účinek. Ukládáním čistě symbolických sankcí by sankční mechanismus podle článku 260 SFEU, který plní doplňkovou funkci v řízení o nesplnění povinnosti, ztratil svou účinnost a byl by v rozporu s účelem tohoto řízení, kterým je zajistit plný soulad s právem Unie.

Sankce, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru, by měly být pro členské státy jednotné a předvídatelné a jejich výše by měla být stanovena postupem uplatňujícím zásadu proporcionality a rovného zacházení se všemi členskými státy. Jasná a jednotná metoda rovněž zajišťuje, že Komise řádně zdůvodní výpočet výše sankcí, které navrhuje Soudnímu dvoru <sup>(6)</sup>.

Komise Soudnímu dvoru systematicky navrhuje, aby dotčenému členskému státu ukládal paušální částku i penále. To je případ žalob podaných podle čl. 260 odst. 2 SFEU (nevyhovění dřívějšímu rozsudku Soudního dvora) a podle čl. 260 odst. 3 SFEU (nesdělení prováděcích opatření k legislativní směrnici).

Pokud tedy členský stát porušení napraví v průběhu soudního řízení, Komise svou žalobu nestáhne, ale trvá na svém požadavku na uložení paušální částky, která by pokrývala dobu trvání porušení až do doby, kdy bylo napraveno. Komise se vynasnaží neprodleně informovat Soudní dvůr vždy, když členský stát zjedná nápravu, v jakékoli fázi soudního řízení. To samé učiní v případě, kdy členský stát v návaznosti na rozsudek podle čl. 260 odst. 2 nebo 3 SFEU napraví situaci, v důsledku čehož mu skončí povinnost hradit penále.

Peněžité sankce zaplacené členskými státy na příkaz Soudního dvora, ať už ve formě paušální částky nebo penále, představují „jiné příjmy“ Unie ve smyslu článku 311 SFEU a rozhodnutí 2007/436/ES, Euratom <sup>(7)</sup>.

<sup>(5)</sup> Soudní dvůr schválil podstatu těchto kritérií v ustálené judikatuře. Viz mimo jiné rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Komise v. Řecká republika, C-387/97, EU:C:2000:356, bod 92; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. února 2021, Komise v. Španělsko, C-658/19, EU:C:2021:138, bod 63; rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2020, Komise v. Irsko, C-550/18, EU:C:2020:564, bod 81; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. února 2021, Komise v. Španělsko, C-658/19, EU:C:2021:138, bod 73.

<sup>(6)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2020, Komise v. Rumunsko (C-549/18, EU:C:2020:563, bod 51).

<sup>(7)</sup> Rozhodnutí Rady 2007/436/ES, Euratom ze dne 7. června 2007 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (Úř. věst. L 163, 23.6.2007, s. 17).

## 2.1. Zásada proporcionality

Podle ustálené judikatury Soudního dvora <sup>(8)</sup> by peněžité sankce měly být přiměřené okolnostem a úměrné zjištěnému porušení práva i platební schopnosti dotyčného členského státu. Komise v každém jednotlivém případě pečlivě zkoumá, jak nejlépe zohlednit tyto zásady při uplatňování různých kritérií používaných při výpočtu sankcí, které navrhuje Soudnímu dvoru. Sankce by v případě potřeby měly být vhodně přizpůsobeny předvídatelným změnám okolností <sup>(9)</sup>.

Ze zásady proporcionality a zejména ze zásady navrhopat sankce přiměřené okolnostem lze vyvodit několik závěrů.

Mohou nastat situace, kdy je vhodné navrhnout sankce na základě matematicky degresivního vzorce, aby se zohlednil pokrok členského státu, pokud jde o plnění jeho povinností v rámci Unie. Možným příkladem je případ, kdy členský stát porušil právo Unie, protože provozuje řadu nelegálních skládek, protože některá jeho města nedodržují normy kvality městských odpadních vod nebo nevyhovují zónám kvality ovzduší. Tam, kde je možné matematicky posoudit pokrok členského státu při dosahování souladu (například jako procento z celkového počtu skládek, měst nebo zón kvality ovzduší, které jsou uvedeny do souladu) u těch porušení, která jsou charakterizována čistě povinností „výsledku“, může Komise Soudnímu dvoru navrhnout degresivní vzorec <sup>(10)</sup>.

Mohou také nastat situace, kdy Komise navrhne, aby se vzniklé sankce platily pouze v pravidelných intervalech, například šest měsíců nebo jeden rok po rozsudku Soudního dvora vydaném podle čl. 260 odst. 2 SFEU <sup>(11)</sup>. To může být vhodné, pokud lze soulad posuzovat pouze v pravidelných intervalech nebo pokud metoda posuzování souladu závisí na dostupnosti výsledků monitorování. To lze stanovit v příslušných právních předpisech. Cílem je zajistit, aby sankce navržená Komisí skutečně odpovídala počtu dní, během nichž porušování práva trvalo, což lze někdy zjistit až po uplynutí určité doby a poté, co jsou k dispozici dostatečné informace o dodržování předpisů.

## 2.2. Zásady týkající se čl. 260 odst. 3 SFEU

Účelem čl. 260 odst. 3 SFEU <sup>(12)</sup> je podněcovat členské státy k tomu, aby prováděly směrnice přijaté legislativním postupem <sup>(13)</sup> ve lhůtách stanovených normotvůrcem Unie, a zajistily tak, že právní předpisy Unie jsou skutečně efektivní. Nejedná se pouze o ochranu obecných zájmů sledovaných právními předpisy Unie, ale také a především o ochranu zájmů evropských občanů, kteří požívají práv a výhod vyplývajících z těchto právních předpisů. Zpoždění jsou nepřijatelná v obou ohledech. Pokud členský stát provede právní předpisy Unie do vnitrostátního práva později, než by měl, je důvěryhodnost práva Unie jako celku v konečném důsledku ohrožena.

<sup>(8)</sup> Rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko* (C-658/19, EU:C:2021:138, bod 63); rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Irsko* (C-550/18, EU:C:2020:564, bod 81); rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko* (C-658/19, EU:C:2021:138, bod 73).

<sup>(9)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. listopadu 2003, *Komise v. Španělsko* (C-278/01, EU:C:2003:635).

<sup>(10)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko*, C-278/01, která se týkala norem kvality vody ke koupání stanovených směrnicí 76/160/EHS, kdy je podle Soudního dvora „pro členské státy obzvláště obtížné dospět k úplnému provedení směrnice“ a kdy „je myslitelné, že se žalovanému členskému státu podaří významně zvýšit stupeň provádění směrnice, aniž by však bylo v krátkém časovém horizontu dosaženo úplného provedení“. Podle názoru vyjádřeného Soudním dvorem by za těchto okolností „sankce nezohledňující pokrok, jehož tento členský stát dosáhl při plnění svých povinností, nebyla přiměřená ani okolnostem, ani zjištěnému porušení“.

<sup>(11)</sup> Viz body 43 až 46 rozsudku Soudního dvora ve věci *Komise v. Španělsko*, C-278/01, a body 111 a 112 rozsudku Soudního dvora ve věci *Komise v. Francie*, C-304/02.

<sup>(12)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 2019, *Komise v. Belgie* (C-543/17, EU:C:2019:573), kde Soudní dvůr poprvé použil mechanismus sankcí podle čl. 260 odst. 3 SFEU.

<sup>(13)</sup> Jedná se o směrnice přijaté řádným nebo zvláštním legislativním postupem stanoveným Smlouvami. Vylučuje zejména směrnice v přenesené pravomoci a prováděcí směrnice přijaté Komisí podle článků 290 a 291 SFEU, jakož i směrnice přijaté podle Smlouvy o Euratomu.

To znamená, že v případě porušení, na něž se vztahuje čl. 260 odst. 3 SFEU, tedy nesdělení opatření provádějících směrnici přijatou legislativním postupem, je předložení věci Soudnímu dvoru přímo doprovázeno žádostí, aby Soudní dvůr uložil dotyčnému členskému státu peněžité sankce. Na rozdíl od porušení, která spadají výhradně do oblasti působnosti článku 258 SFEU, není v případě těchto porušení zapotřebí druhého, samostatného postupu pro ukládání peněžitých sankcí.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU výslovně stanoví, že peněžitá sankce uložená Soudním dvorem nesmí překročit výši navrhovanou Komisí.

Komise důsledně zastává názor, že mechanismus sankcí stanovený v čl. 260 odst. 3 SFEU by měl být v zásadě používán ve všech případech, kdy členský stát nesplní povinnost, na niž se uvedené ustanovení vztahuje. Důležitost zajistit, aby členské státy provedly legislativní směrnice ve lhůtách stanovených těmito směrnici, se vztahuje na všechny legislativní směrnice stejně. Komise si sama stanovila lhůtu dvanácti měsíců na předložení řízení o nesplnění povinnosti Soudnímu dvoru, pokud neprovedení směrnice přetrvává.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU se nevztahuje na nesdělení opatření, jimiž se provádějí směrnice, které nejsou přijaty legislativním postupem, členským státem. Pokud členský stát poruší svou povinnost sdělit opatření týkající se těchto nelegislativních směrnic, Komise toto porušení postoupí Soudnímu dvoru nejdříve prostřednictvím řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, a pokud členský stát nevyhoví rozsudku konstatujícím nesplnění povinnosti, následuje druhé předložení Soudnímu dvoru podle čl. 260 odst. 2 SFEU. Podobně nelze čl. 260 odst. 3 SFEU použít, pokud členský stát nesdělí opatření provádějící směrnice přijaté podle článků 31 a 32 Smlouvy o Euratomu. V těchto případech používá Komise stejný postup dvojího předložení jako u nelegislativních směrnic přijatých podle SFEU.

Ustanovení čl. 260 odst. 3 SFEU se týká jak úplného, tak částečného nesdělení opatření k provedení legislativní směrnice. K částečnému nesplnění povinnosti může dojít buď v případě, že se sdělená opatření o provedení nevztahují na celé území dotčeného členského státu, nebo v případě, že je sdělení neúplné, neboť nezahrnuje všechna prováděcí opatření odpovídající některé části směrnice.

Povinnost členského státu sdělovat prováděcí opatření uvedená v čl. 260 odst. 3 SFEU zahrnuje povinnost poskytovat dostatečně jasné a přesné informace <sup>(14)</sup> o tom, která ustanovení vnitrostátních předpisů provádějí odpovídající ustanovení směrnice. Za neposkytnutí těchto jasných a přesných informací lze uložit sankce podle čl. 260 odst. 3 SFEU.

Komise se domnívá, že sdělení prováděcích opatření, která pro každé ustanovení směrnice jednoznačně neuvádějí, které vnitrostátní ustanovení zajišťuje jeho provedení, odůvodňují předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU. Bez těchto informací nemůže Komise ověřit, zda členský stát skutečně a úplně dotčenou směrnicí provedl. V souladu se zásadou proporcionality by však Komise v případě, že sdělení nevyžaduje další vysvětlení, nevyužila postup předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU, i když toto sdělení nestanoví pro každé ustanovení legislativní směrnice odpovídající vnitrostátní prováděcí opatření. Komise se proto uchyluje k předložení věci podle čl. 260 odst. 3 SFEU pouze v případě, že není jasné uvedeno, která ustanovení vnitrostátního práva provádějí která ustanovení směrnice. Tyto údaje by měly být poskytovány ve formě informativních dokumentů, k nimž lze připojit srovnávací tabulku, která systematicky řadí ustanovení směrnice k vnitrostátním právním předpisům.

Směrnice obvykle obsahují klauzuli, která členským státům ukládá povinnost odkazovat na směrnici buď přímo v ustanoveních vnitrostátních právních předpisů přijatých k provedení směrnice, nebo při jejich úředním vyhlášení (dále jen „odkazovací klauzule“). Tato povinnost umožňuje dotčeným osobám zjistit rozsah jejich práv a povinností v konkrétní oblasti, která se řídí právem Unie.

<sup>(14)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-543/17, *Komise v. Belgie*, body 51 a 59.

Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že s odkazovací klauzulí je nutné přijmout zvláštní prováděcí opatření<sup>(15)</sup>. Pouhý odkaz členského státu při sdělování prováděcích opatření Komisi na již existující vnitrostátní právní předpisy nelze považovat za zvláštní prováděcí opatření. Akty vnitrostátního práva předcházející směrnici mohou být kvalifikovány jako zvláštní prováděcí opatření, pokud na ně členský stát odkazuje v úředním vyhlášení, které jednoznačně uvádí stávající právní a správní předpisy, na jejichž základě se domnívá, že plní povinnosti uložené směrnicí. Toto úřední vyhlášení by mělo být zahrnuto do oznámení Komisi.

Jákýkoli spor týkající se přiměřenosti sdělených prováděcích opatření, tj. otázka, zda tato opatření představují správné provedení odpovídajících ustanovení směrnice, se řeší postupem podle článku 258 SFEU.

### 3. PENÁLE

Penále vyměřené členskému státu je částka vypočtená v zásadě na základě počtu dní prodlení, aniž by byla dotčena jiná období, a to ode dne, kdy Soudní dvůr vydá rozsudek podle čl. 260 odst. 2 nebo 3 SFEU, až do doby, kdy členský stát ukončí porušování práva. Cílem penále je přimět dotčený členský stát k tomu, aby ustal v neplnění svých povinností co nejdříve poté, co Soudní dvůr vynese rozsudek.

Výše denní sazby penále se vypočte takto:

- paušální sazba se vynásobí koeficientem závažnosti a koeficientem doby trvání,
- získaný součin se vynásobí pevným koeficientem členského státu (faktor *n*), který zohledňuje platební schopnost dotyčného členského státu.

Tento vzorec shrnuje výslednou metodu výpočtu penále:

$$Pd = (Pp \times Kz \times Kt) \times n$$

přičemž: *Pd* = denní penále; *Pp* = paušální sazba penále; *Kz* = koeficient závažnosti; *Kt* = koeficient trvání; *n* = faktor *n* zohledňující platební schopnost daného členského státu.

#### 3.1. Paušální sazba

Paušální sazba je pevná částka, která se násobí určitými koeficienty. Týká se porušení zásady zákonnosti, která se vztahuje na všechny případy podle článku 260 SFEU. Byla stanovena na takové úrovni, aby se zajistilo, že:

- Komise si ponechá široký prostor k volné úvaze při užití koeficientu závažnosti porušení práva,
- částka je přiměřená možnostem všech členských států,
- částka vynásobená koeficientem závažnosti je tak vysoká, aby na dotčený členský stát vyvíjela dostatečně silný nátlak.

Paušální sazba použitelná na penále je stanovena v bodě 1 přílohy I.

<sup>(15)</sup> Rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 2009, *Komise v. Polsko* (C-551/08, EU:C:2009:683, bod 23); ze dne 11. června 2015, *Komise v. Polsko* (C-29/14, EU:C:2015:379, bod 49); ze dne 4. října 2018, *Komise v. Španělsko* (C-599/17, EU:C:2018:813, bod 21); a ze dne 16. července 2020, *Komise v. Irsko* (C-550/18, EU:C:2020:564, bod 31).

### 3.2. Uplatnění koeficientu závažnosti (koeficient mezi 1 a 20)

Porušení týkající se nevyhovění rozsudku členským státem nebo nesdělení opatření, jimiž se provádí směrnice přijatá legislativním postupem, je vždy považováno za závažné. Za účelem přizpůsobení výše penále konkrétním okolnostem případu stanoví Komise koeficient závažnosti na základě dvou parametrů: důležitosti pravidel Unie, která byla porušena nebo nebyla provedena, a následků tohoto porušení pro zájmy Unie jako celku i pro zájmy jednotlivých subjektů.

S ohledem na níže uvedené úvahy je závažnost porušení práva určena koeficientem stanoveným Komisí v rozmezí od 1 (minimum) do 20 (maximum).

#### 3.2.1. *Nevyhovění rozsudku (čl. 260 odst. 2 SFEU)*

##### 3.2.1.1. *Význam porušených ustanovení*

Při určování významu porušení práva Unie, které přetrvává, Komise zohledňuje spíše povahu a dosah těchto ustanovení než jejich postavení v hierarchii právních norem. Například porušení zásady zákazu diskriminace je vždy nutno chápat jako velmi závažné porušení práva nezávisle na tom, zda se jedná o porušení zásady stanovené Smlouvou nebo téže zásady vyjádřené v nařízení nebo směrnici. Porušení základních práv nebo čtyř základních svobod stanovených ve Smlouvě by měla obecně být považována za obzvláště závažná porušení, která je nutno stíhat odpovídající sankcí.

Pokud Komise podá žalobu podle čl. 260 odst. 2 SFEU, měla by být skutečnost, že členský stát nevyhověl rozsudku, který je součástí ustálené judikatury (například pokud tento rozsudek navazuje na podobné rozsudky vydané v řízení o nesplnění povinnosti nebo v reakci na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce), považována za přitěžující okolnost. To platí zejména v případech, kdy Soudní dvůr již dříve shledal, že dotčený členský stát porušuje obdobná ustanovení práva Unie.

Přitěžující okolností je rovněž skutečnost, že členský stát nespolečně pracoval s Komisí v plném rozsahu během řízení, které vedlo k předložení věci Soudnímu dvoru podle čl. 260 odst. 2 prvního pododstavce SFEU.

Skutečnost, že členský stát přijal opatření, která považuje za dostatečná k nápravě údajného porušení, ale Komise je toho názoru, že jsou nedostatečná, by měla být posuzována jinak než situace, kdy členský stát opatření k nápravě tohoto porušení opomene přijmout (kdy členský stát zjevně porušuje čl. 260 odst. 1 SFEU).

V neposlední řadě by měly být zohledněny takové polehčující okolnosti, jako je skutečnost, že je plnění rozsudku spojeno se značnými výkladovými problémy, nebo je jeho splnění v krátké lhůtě spojeno s mimořádnými obtížemi, jež vyplývají z jeho povahy (například nutnost naplánovat, schválit, financovat a vybudovat infrastrukturu k dosažení souladu).

##### 3.2.1.2. *Následky porušení práva pro zájmy celku a zájmy jednotlivých subjektů*

Následky porušení práva pro zájem celku nebo jednotlivých subjektů je nutno posoudit případ od případu, přičemž je třeba zohlednit například:

- ztrátu vlastních zdrojů Unie,
- vážné poškození finančních zájmů EU,
- účinek porušení práva na fungování Unie (například porušení týkající se výlučných pravomocí Unie podle čl. 2 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 3 SFEU, jakož i porušení práva, která mají vliv na schopnost vnitrostátních soudních systémů přispívat k účinnému prosazování práva EU),
- závažnou nebo nenapravitelnou újmu na lidském zdraví nebo na životním prostředí,
- hospodářskou nebo jinou škodu způsobenou jednotlivcům nebo hospodářským subjektům,
- rozsah finančních následků porušení práva,

- finanční výhodu, kterou získá členský stát v důsledku nevyhovění rozsudku Soudního dvora,
- závažnost porušení práva s přihlédnutím k obratu nebo nárůstu účetní hodnoty příslušného hospodářského odvětví,
- počet obyvatel dotčených porušením práva,
- odpovědnost Unie vůči třetím zemím,
- povahu porušení práva, tj. systémovou nebo strukturální povahu porušení práva nebo přetrvávající neschopnost členského státu správně uplatňovat právo Unie.

Mezi další aspekty je možné zahrnout to, zda se jedná o ojedinělé porušení práva nebo o opakování dřívějšího porušení.

Přihlédnutím k zájmům jednotlivých subjektů při stanovení sankce však Komise nezamýšlí dosáhnout náhrady škody pro oběti porušení práva, jíž se mohou poškození domoci v řízení před vnitrostátními soudy. Komisi jde spíše o zvážení účinků porušení práva z pohledu dotčených jednotlivců nebo hospodářských subjektů. Například účinky porušení nejsou stejné, jedná-li se o ojedinělé nesprávné použití právních předpisů (neuznání určitého diplomu), anebo naopak neprovedení směrnice o vzájemném uznávání diplomů. V posledně jmenovaném případě by byly dotčeny zájmy celé profesní skupiny.

### 3.2.2. Nesdělení prováděcích opatření (čl. 260 odst. 3 SFEU)

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU v případě úplného nesdělení prováděcích opatření Komise systematicky uplatňuje koeficient závažnosti 10. V Unii založené na účtě k právnímu státu je třeba považovat všechny legislativní směrnice za stejně důležité a je vyžadováno jejich úplné provedení členskými státy ve stanovených lhůtách.

V případě částečného nesdělení prováděcích opatření je třeba při stanovování koeficientu závažnosti, který je nižší než 10, zvážit význam mezery v provádění. Kromě toho mohou být vzaty v úvahu následky porušení práva pro zájmy celku a zájmy jednotlivých subjektů (viz aspekty uvedené v oddíle 3.2.1.2 výše).

### 3.3. Uplatnění koeficientu trvání

Pro účely výpočtu výše penále, která odráží dobu trvání porušení práva:

- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se vezme v úvahu doba od prvního rozsudku Soudního dvora do okamžiku rozhodnutí Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru,
- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU se vezme v úvahu doba ode dne následujícího po dni uplynutí lhůty pro provedení dotčené směrnice do okamžiku rozhodnutí Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru.

Koeficient trvání se vyjadřuje jako násobek mezi 1 a 3. Započítá se jednou desetinou za každý měsíc ode dne prvního rozsudku nebo ode dne následujícího po dni uplynutí lhůty pro provedení dotčené směrnice.

Soudní dvůr <sup>(16)</sup> potvrdil, že doba trvání porušování práva musí být vzata v úvahu jak při stanovování penále, tak i při stanovování paušální částky, neboť každý z těchto druhů sankcí plní samostatnou funkci.

### 3.4. Platební schopnost členského státu

Výše penále musí představovat přiměřenou sankci, která má zároveň odrazující účinek. Odrazující účinek penále má dvojí účel. Sankce musí být dostatečně přísná, aby se zajistilo, že:

<sup>(16)</sup> Viz bod 84 rozsudku Soudního dvora ve věci C-304/02 *Komise v. Francie*.

- členský stát ukončí porušování práva (sankce tudíž musí být vyšší než hospodářská výhoda, které stát porušením práva dosáhne),
- členský stát se nedopustí recidivy.

Úroveň sankcí, která má sloužit jako odrazující prostředek, se bude lišit v závislosti na platební schopnosti členských států. Tento odrazující účinek se odráží ve faktoru  $n$ . Je definován jako vážený geometrický průměr hrubého domácího produktu (HDP) <sup>(17)</sup> dotyčného členského státu ve srovnání s průměrem HDP členských států s váhou dva a počtu obyvatel dotyčného členského státu ve srovnání s průměrem počtu obyvatel členských států s váhou jedna. To představuje platební schopnost dotyčného členského státu ve vztahu k platební schopnosti ostatních členských států:

$$n_{factor} = \left( \frac{GDP_n}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left( \frac{Pop_n}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

Způsob výpočtu faktoru  $n$  podle tohoto sdělení představuje změnu oproti způsobu, jakým byl faktor  $n$  počítán dříve. Předchozí sdělení zohledňovala jak HDP členských států, tak jejich institucionální váhu. Ta byla vyjádřena prostřednictvím zástupného ukazatele, naposledy se jednalo o počet křesel v Evropském parlamentu přidělených každému členskému státu.

Rozsudkem Soudního dvora ze dne 20. ledna 2022 ve věci *Komise v. Řecko* <sup>(18)</sup> Soudní dvůr přezkoumal prvky považované za důležité pro posouzení platební schopnosti členského státu pro účely uložení finančních sankcí na základě článku 260 SFEU. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že „[...] aniž je dotčena možnost Komise navrhnout finanční sankce založené na více kritériích, aby bylo možné zejména zachovat přiměřený rozdíl mezi jednotlivými členskými státy, je třeba vycházet z HDP Řecké republiky jakožto rozhodujícího faktoru pro účely posouzení platební schopnosti Řecké republiky, aniž je zohledněna institucionální váha Řecké republiky [...]“ <sup>(19)</sup>. Podle Soudního dvora „cíl spočívající ve stanovení sankcí, které budou dostatečně odrazující, nutně nevyžaduje zohlednění institucionální váhy dotyčného členského státu v Unii“ a „zohlednění institucionální váhy dotyčného členského státu se proto nejeví jako nezbytné pro zajištění dostatečného odrazení a přiměření tohoto členského státu ke změně jeho současného nebo budoucího chování“ <sup>(20)</sup>.

Komise se proto rozhodla přezkoumat svou metodu výpočtu faktoru  $n$ , který nyní závisí převážně na HDP členských států a sekundárně na jejich počtu obyvatel jako na demografickém kritériu, které umožňuje zachovat mezi jednotlivými členskými státy přiměřenou odchylku. Zohledněním počtu obyvatel členských států u jedné třetiny výpočtu faktoru  $n$  se v přiměřené míře snižují rozdíly u faktorů  $n$  členských států ve srovnání s výpočtem založeným výhradně na HDP členských států. Při výpočtu faktoru  $n$  se tímto rovněž přidává prvek stability, protože je nepravděpodobné, že by se počet obyvatel každoročně významně měnil. Naopak HDP členského státu může vykazovat vyšší roční výkyvy, zejména v obdobích hospodářské krize. Vzhledem k tomu, že HDP členského státu stále představuje dvě třetiny výpočtu, zároveň zůstává rozhodujícím faktorem pro účely posouzení jeho platební schopnosti.

Faktory  $n$  pro každý členský stát jsou stanoveny v bodě 3 přílohy I.

#### 4. PAUŠÁLNÍ ČÁSTKA

K zohlednění odrazujícího účinku paušální částky i zásady proporcionality a zásady rovného zacházení návrh Komise Soudnímu dvoru sestává ze dvou částí:

- stanovení pevné minimální paušální částky a

<sup>(17)</sup> Zdroj: Nominální HDP – Eurostat. Eurostat pravidelně zveřejňuje údaje o HDP členských států (nama\_10\_gdp).

<sup>(18)</sup> Rozsudek Soudního dvora ze dne 20. ledna 2022, *Komise v. Řecko* (C-51/20, EU:C:2022:36).

<sup>(19)</sup> Rozsudek Soudního dvora ve věci C-51/20, *Komise v. Řecko*, bod 116.

<sup>(20)</sup> Rozsudek Soudního dvora ve věci C-51/20, *Komise v. Řecko*, body 113 a 115.

- způsobu výpočtu, při němž se denní sazba vynásobí počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva; tato metoda se použije v případě, je-li takto vypočtená výsledná částka vyšší než pevná minimální paušální částka.

#### 4.1. Minimální paušální částky

Při každém podání žaloby k Soudnímu dvoru podle článku 260 SFEU Komise navrhne nezávisle na výsledku výpočtu v oddíle 4.2 přinejmenším uložení pevné minimální paušální částky stanovené pro každý členský stát s užitím jejich faktoru  $n$ .

Tato pevná minimální paušální částka je odrazem zásady, že jakékoli trvajících nevyhovění rozsudku Soudního dvora členským státem nebo neprovedení legislativní směrnice členským státem, nezávisle na libovolných přitěžujících okolnostech, narušuje zásadu zákonnosti v právní společnosti a vyžaduje účinnou sankci. Minimální paušální částka také zamezuje možnosti navrhnout uložení čistě symbolické částky, jež by neměla žádný odrazující účinek, a tak by spíše oslabil, a nikoli posílila autoritu rozsudků Soudního dvora.

Minimální paušální částka pro každý členský stát je stanovena v bodě 5 přílohy.

#### 4.2. Metoda výpočtu paušální částky

Paušální částka se vypočítá zhruba podobným způsobem jako metoda výpočtu penále, tj.:

- vynásobením paušální sazby koeficientem závažnosti,
- vynásobením výsledku faktorem  $n$ ,
- vynásobením výsledku počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva (viz bod 4.2.1).

Tento vzorec shrnuje metodu výpočtu paušální částky:

$$PS = PSps \times Kz \times n \times dt$$

přičemž:

$PS$  = paušální částka;  $PSps$  = paušální sazba „paušální částky“;  $Kz$  = koeficient závažnosti;  $n$  = koeficient zohledňující platební schopnost daného členského státu;  $dt$  = počet dnů trvání porušování práva.

Pokud výsledek tohoto výpočtu překročí minimální paušální částku pro dotýčný členský stát, Komise navrhne Soudnímu dvoru paušální částku stanovenou pomocí tohoto vzorce.

##### 4.2.1. Počet dnů trvání porušování práva

Pro výpočet paušální částky se denní částka vynásobí počtem dní, kdy členský stát pokračoval v porušování práva. Počet dnů trvání porušování práva je definován takto:

- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se jedná o počet dnů mezi dnem vnesení prvního rozsudku a dnem, kdy bude porušování práva ukončeno, nebo v případě, že porušování práva ukončeno nebude, dnem vyhlášení rozsudku vydaného na základě článku 260 SFEU,
- u žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU se jedná o počet dnů mezi dnem následujícím po dni uplynutí lhůty pro provedení stanovené v dotčené směrnici a dnem, kdy bude porušování práva ukončeno, nebo v případě, že porušování práva ukončeno nebude, dnem vyhlášení rozsudku vydaného na základě článku 260 SFEU.

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 2 SFEU se den, od kterého začíná běžet doba, která má být zohledněna při výpočtu paušální částky, definuje jako den rozsudku, který stanoví, že dotčený členský stát porušil právo Unie <sup>(21)</sup>.

<sup>(21)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ve věci *Komise v. Francie*, C-304/02.

Podle Soudního dvora musí členský stát vyhovět takovému rozsudku „okamžitě“ a plnění musí být „završeno v co nejkratší možné době“<sup>(22)</sup>. Před podáním žaloby na základě čl. 260 odst. 2 SFEU musí Komise samozřejmě poskytnout členskému státu dostatečnou lhůtu stanovenou s ohledem na dotčené porušení práva, aby takovému rozsudku vyhověl. Pokud však byla takováto přiměřená lhůta členskému státu poskytnuta a rozsudek nebyl vykonán, má se za to, že členský stát od vyhlášení rozsudku, kterým bylo určeno nesplnění povinnosti, neplní svou povinnost okamžitě přikročit k jeho výkonu a provést jej v co nejkratší lhůtě.

U žalob podaných na základě čl. 260 odst. 3 SFEU je dnem, od kterého začíná běžet příslušná lhůta, den následující po dni uplynutí lhůty pro provedení stanovené v dotčené směrnici.

#### 4.2.2. Další prvky metody výpočtu paušální částky

K výpočtu paušální částky používá Komise stejný koeficient závažnosti a stejný pevný faktor  $n$  jako při výpočtu penále (viz oddíly 3.2 a 3.4). Při stanovení výše paušální částky podle čl. 260 odst. 3 SFEU a při stanovení závažnosti neprovedení ve vnitrostátním právu Komise přihlédne k rozsahu provedení.

Paušální sazba pro paušální částky je nižší než u penále. Je spravedlivé, aby denní sazba pro penále byla vyšší než paušální částka, neboť protiprávní chování členského státu je po vydání rozsudku podle článku 260 SFEU škodlivější v důsledku skutečnosti, že porušování práva přetrvává po vynesení tohoto rozsudku.

Paušální sazba použitelná na paušální částku je stanovena v bodě 2 přílohy I.

Na rozdíl od výpočtu penále se při výpočtu paušální částky neuplatní koeficient trvání, neboť trvání porušování práva je již zohledněno vynásobením denní sazby počtem dní, po něž toto porušování pokračuje.

### 5. PŘECHODNÁ PRAVIDLA PRO SPOJENÉ KRÁLOVSTVÍ

Dne 31. ledna 2020 Spojené království vystoupilo z Unie. Na základě dohody o vystoupení, která vstoupila v platnost dne 1. února 2020, však bylo stále povinno uplatňovat a dodržovat právo Unie až do konce přechodného období (které skončilo dne 31. prosince 2020).

Podle čl. 12 odst. 4 Protokolu o Irsku/Severním Irsku a článku 12 Protokolu o výsostných oblastech Spojeného království Velké Británie a Severního Irska na Kypru si Komise a Soudní dvůr ponechávají pravomoci, které jim byly svěřeny Smlouvami, v souvislosti s uplatňováním práva Unie použitelného prostřednictvím těchto protokolů na Spojené království a v něm, s ohledem na Severní Irsko a výsostné oblasti. Podle článku 160 dohody o vystoupení si Soudní dvůr ponechává pravomoc podle článků 258, 260 a 267 SFEU, pokud jde o výklad a uplatňování některých ustanovení části páté dohody o vystoupení.

Podle těchto ustanovení může Komise požádat Soudní dvůr, aby Spojenému království uložil peněžité sankce po 31. prosinci 2020. V takovém případě Komise navrhne peněžité sankce úměrné závažnosti dotčeného porušení, době trvání tohoto porušení a platební schopnosti Spojeného království. Za tímto účelem se Komise bude opírat o stejný vzorec, jaký je stanoven v tomto sdělení pro členské státy<sup>(23)</sup>.

<sup>(22)</sup> Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2019, *Komise v. Irsko*, (C-261/18, EU:C:2019:955, bod 123).

<sup>(23)</sup> 
$$UK\ n\ factor = \left( \frac{GDP_{UK}}{GDP_{avg}} \right)^{2/3} \times \left( \frac{Pop_{UK}}{Pop_{avg}} \right)^{1/3}$$

6. **DATUM, KDY POVINNOST ZAPLATIT SANKCI NABUDE ÚČINNOSTI**

Pokud Soudní dvůr uloží členskému státu sankci na základě čl. 260 odst. 2 SFEU, odpovídá datum vzniku povinnosti zaplatit tuto sankci obvykle dni, kdy Soudní dvůr vynese rozsudek.

Pokud Soudní dvůr uloží členskému státu sankci na základě čl. 260 odst. 3 SFEU, toto ustanovení stanoví, že platební povinnost „nabude účinku ke dni stanovenému Soudním dvorem v jeho rozsudku“. To Soudnímu dvoru umožňuje stanovit den, kdy povinnost nabývá účinnosti, buď jako den, kdy vydá svůj rozsudek, nebo jako den následující. Soudní dvůr ještě možnosti stanovit datum následující po dni vydání rozsudku nevyužil.

7. **DATUM POUŽITELNOSTI**

Komise použije pravidla a kritéria vyložená v tomto sdělení na všechna rozhodnutí o podání žaloby k Soudnímu dvoru, která přijme podle článku 260 SFEU po zveřejnění tohoto sdělení v Úředním věstníku.

---

## PŘÍLOHA I

**Údaje použité pro stanovení peněžitých sankcí navrhovaných Soudním dvorem**

Údaje v této příloze má Komise každoročně přezkoumávat a aktualizovat s ohledem na změny inflace, HDP členských států a počet jejich obyvatel, a to na základě oficiálních údajů zveřejněných Eurostatem.

**1. Paušální sazba pro výpočet penále**

Paušální sazba pro penále uvedená v oddíle 3.1 tohoto sdělení se stanoví na **3 000 EUR** na den.

**2. Paušální sazba pro výpočet paušální částky**

Paušální sazba pro výpočet paušální částky uvedené v oddíle 4.2.2 tohoto sdělení je stanovena ve výši **1 000 EUR** denně, což odpovídá třetině paušální sazby pro výpočet penále.

**3. Faktory „n“**

Faktory „n“ uvedené v oddílech 3.4 a 4.2.2 tohoto sdělení jsou:

|             | Faktor n (¹) |
|-------------|--------------|
| Belgie      | 0,84         |
| Bulharsko   | 0,18         |
| Česko       | 0,49         |
| Dánsko      | 0,52         |
| Německo     | 6,16         |
| Estonsko    | 0,06         |
| Irsko       | 0,55         |
| Řecko       | 0,41         |
| Španělsko   | 2,44         |
| Francie     | 4,45         |
| Chorvatsko  | 0,14         |
| Itálie      | 3,41         |
| Kypr        | 0,05         |
| Lotyšsko    | 0,07         |
| Litva       | 0,12         |
| Lucembursko | 0,09         |
| Maďarsko    | 0,35         |
| Malta       | 0,03         |
| Nizozemsko  | 1,39         |
| Rakousko    | 0,68         |
| Polsko      | 1,37         |
| Portugalsko | 0,46         |
| Rumunsko    | 0,61         |
| Slovinsko   | 0,10         |

|                                                                                                                                          |      |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| Slovensko                                                                                                                                | 0,22 |
| Finsko                                                                                                                                   | 0,42 |
| Švédsko                                                                                                                                  | 0,83 |
| <sup>(1)</sup> Na základě HDP a počtu obyvatel v roce 2020 (rok n-2) získaných dne 7. září 2022 a zaokrouhlených na dvě desetinná místa. |      |

#### 4. Referenční paušální částka

Referenční paušální částka použitá pro výpočet minimálních paušálních částek na členský stát je stanovena na 2 800 000 EUR <sup>(1)</sup>.

#### 5. Minimální paušální částka na členský stát

Minimální paušální částky odpovídají referenční paušální částce vynásobené faktory „n“.

Minimální paušální částky <sup>(2)</sup> uvedené v oddíle 4.1 tohoto sdělení jsou stanoveny takto:

|             | Minimální paušální částky (v EUR) |
|-------------|-----------------------------------|
| Belgie      | 2 352 000                         |
| Bulharsko   | 504 000                           |
| Česko       | 1 372 000                         |
| Dánsko      | 1 456 000                         |
| Německo     | 17 248 000                        |
| Estonsko    | 168 000                           |
| Irsko       | 1 540 000                         |
| Řecko       | 1 148 000                         |
| Španělsko   | 6 832 000                         |
| Francie     | 12 460 000                        |
| Chorvatsko  | 392 000                           |
| Itálie      | 9 548 000                         |
| Kypr        | 140 000                           |
| Lotyšsko    | 196 000                           |
| Litva       | 336 000                           |
| Lucembursko | 252 000                           |
| Maďarsko    | 980 000                           |
| Malta       | 84 000                            |
| Nizozemsko  | 3 892 000                         |

<sup>(1)</sup> V roce 2005 použila Komise ve svém sdělení „Použití článku 228 Smlouvy o ES“ jako referenční paušální částku 500 000 EUR. Referenční paušální částka se v průběhu let zvyšovala po následných revizích v důsledku inflace a různých změn metod. V posledním sdělení Komise „Aktualizace údajů pro výpočet paušálních částek a penále, které Komise navrhuje Soudnímu dvoru Evropské unie v rámci řízení o nesplnění povinnosti“ (C(2022) 568) činila referenční paušální částka použitá k výpočtu minimálních paušálních částek 2 255 000 EUR. Nyní je stanovena na 2 800 000 EUR, aby bylo zajištěno, že minimální paušální částky budou nadále dostatečně odrazující, s přihlédnutím k jejich předchozím úrovním a ke změně metody stanovené v tomto sdělení, pokud jde o faktor n.

<sup>(2)</sup> Na základě HDP a počtu obyvatel v roce 2020 (rok n-2) získaných dne 7. září 2022 a zaokrouhlených na tisíce směrem dolů.

|             |           |
|-------------|-----------|
| Rakousko    | 1 904 000 |
| Polsko      | 3 836 000 |
| Portugalsko | 1 288 000 |
| Rumunsko    | 1 708 000 |
| Slovinsko   | 280 000   |
| Slovensko   | 616 000   |
| Finsko      | 1 176 000 |
| Švédsko     | 2 324 000 |

## PŘÍLOHA II

## Seznam předchozích sdělení o peněžitých sankcích

Toto sdělení je přezkumem všech těchto sdělení Komise o peněžitých sankcích z let 1996 až 2021:

- V roce **1996** vydala Komise „*Memorandum o použití článku 171 Smlouvy o ES*“<sup>(1)</sup>. Jednalo se o počáteční přístup, který měl být dále zpřesněn, avšak položil základy dnešní politiky týkající se peněžitých sankcí tím, že stanovil, že výše sankce musí být vypočtena na základě tří základních kritérií, a to závažnosti porušení práva, jeho trvání a nutnosti zajistit, aby sankce samotná odrazovala od dalšího porušování práva.

V roce **1997** Komise poprvé zveřejnila „*Metodu výpočtu penále stanoveného v článku 171 Smlouvy o založení ES*“<sup>(2)</sup>. V té době nebyla zavedena žádná metoda pro výpočet paušální částky. Podle uvedené metody se denní penále vypočítá jako jednotná paušální sazba vynásobená koeficientem závažnosti a koeficientem trvání a výsledek se pak vynásobí zvláštním faktorem (známým jako „faktor n“), který zohledňuje platební schopnost dotyčného členského státu a počet jeho hlasů v Radě. Tento faktor n odrážející v té době jak hospodářskou, tak institucionální váhu byl koncipován jako způsob, jak zajistit, aby sankce byly spravedlivé, přiměřené, ale také dostatečně odrazující, aby členské státy ukončily porušování práva a neopakovaly je. Dokument dále vysvětlil, jak by měly být stanoveny koeficienty závažnosti a trvání, a stanovil první hodnoty pro faktor n<sup>(3)</sup>.

- V roce **2001** interní rozhodnutí<sup>(4)</sup> Komise stanovilo, že koeficient trvání by měl být vypočítán na základě desetiny za měsíc (maximálně 3), a to od sedmého měsíce následujícího po rozhodnutí Soudního dvora.

V roce **2005** vydala Komise „*Sdělení o použití článku 228 Smlouvy o ES*“<sup>(5)</sup>, neboť byla nutná aktualizace zejména s ohledem na novou judikaturu Soudního dvora, přistoupení nových členských států k EU a vývoj míry růstu a inflace. Ve sdělení byly stanoveny obecné zásady, které je třeba dodržovat při požadování finančních sankcí a které jsou stále platné. Rovněž byla poprvé stanovena metoda výpočtu paušální částky, včetně minimálních paušálních částek pro každý členský stát, byl aktualizován výpočet faktoru n<sup>(6)</sup> a byly stanoveny paušální sazby pro výpočet penále a paušálních částek<sup>(7)</sup>.

- Po zavedení možnosti požádat o finanční sankce v případě nesdělení prováděcích opatření ke směrnicím přijatým legislativním postupem do Lisabonské smlouvy přijala Komise v roce **2010** sdělení o „*Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU*“<sup>(8)</sup>. V tomto sdělení vysvětlila, jak by uplatnila stávající metody výpočtu paušálních částek a penále na případy, na něž se vztahuje čl. 260 odst. 3.

<sup>(1)</sup> Informace od Komise – Memorandum o použití článku 171 Smlouvy o ES (Úř. věst. C 242, 21.8.1996, s. 6).

<sup>(2)</sup> Informace od Komise – Metoda výpočtu penále stanoveného v článku 171 Smlouvy o založení ES (Úř. věst. C 063, 28.2.1997, s. 2).

<sup>(3)</sup> 
$$\sqrt{\frac{GDP(n)}{GDP(min)} \times \frac{Votes(n)}{Votes(min)}}$$

<sup>(4)</sup> Viz PV(2001)1517/2 ze dne 2. dubna 2001.

<sup>(5)</sup> Sdělení Komise – Použití článku 228 Smlouvy o ES (SEK(2005) 1658).

<sup>(6)</sup> 
$$\sqrt{\frac{GDP(n)}{GDP(Lux)} \times \frac{Votes(n)}{Votes(Lux)}}$$

<sup>(7)</sup> Stanovují se na 600 EUR za den pro penále a na 200 EUR pro paušální částky.

<sup>(8)</sup> Sdělení Komise – Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU (SEK(2010) 1371 v konečném znění).

V roce **2019** Komise vydala nové sdělení „Změna metody pro výpočet paušální částky a denní sazby penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie“ <sup>(9)</sup>. Toto sdělení následovalo po rozsudku Soudního dvora <sup>(10)</sup>, ve kterém se Soudní dvůr domníval, že se Komise již nemůže spoléhat na to, že počet hlasů v Radě každého členského státu bude odrážet institucionální váhu, neboť metoda hlasování se od 1. dubna 2017 změnila. Komise navíc využila této příležitosti k aktualizaci referenční hodnoty HDP (která bývala HDP Lucemburska) a při výpočtu faktoru *n* ji nahradila průměrem HDP členských států <sup>(11)</sup>. Konečně, aby se zajistilo, že výsledné finanční sankce zůstanou víceméně v souladu s předchozími úrovněmi, zavedla Komise korekční faktor 4,5.

- Komise upravila výpočet paušálních částek a penále naposledy v roce **2021** <sup>(12)</sup> z důvodu vystoupení Spojeného království z EU. Vzhledem k tomu, že faktor *n* zohledňoval průměr HDP všech členských států, vedlo vystoupení Spojeného království k jeho zvýšení, což by vedlo k vyšším peněžitým sankcím navrhovaným Komisí. Komise proto použila korekční faktor 0,836, aby zajistila, že zvýšení bude omezeno na inflaci.

---

<sup>(9)</sup> Sdělení Komise – Změna metody pro výpočet paušální částky a denní sazby penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie (Úř. věst. C 70, 25.2.2019, s. 1).

<sup>(10)</sup> Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 2018, Komise v. Řecko (C-93/17, EU:C:2018:903).

<sup>(11)</sup> 
$$\sqrt{\frac{GDP(n)}{GDP(avg)} \times \frac{Seats(n)}{Seats(avg)}}$$

<sup>(12)</sup> Sdělení Komise – Úprava výpočtu paušálních částek a penále, které Komise navrhuje v rámci řízení o nesplnění povinnosti u Soudního dvora Evropské unie, po vystoupení Spojeného království z EU (Úř. věst. C 129, 13.4.2021, s. 1).